Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ТАТУНЬО ВЕРНУЛИСЯ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Хіба не впізнаєш мене, синку? Пам'ятаєш, я тебе з родильного будинку забирав!..

ПЕРЕЦЬ

№ 16 (531). КИЇВ. СЕРПЕНЬ РІК ВИДАННЯ XXIV 1964

ЗАПІЗНИЛИСЯ

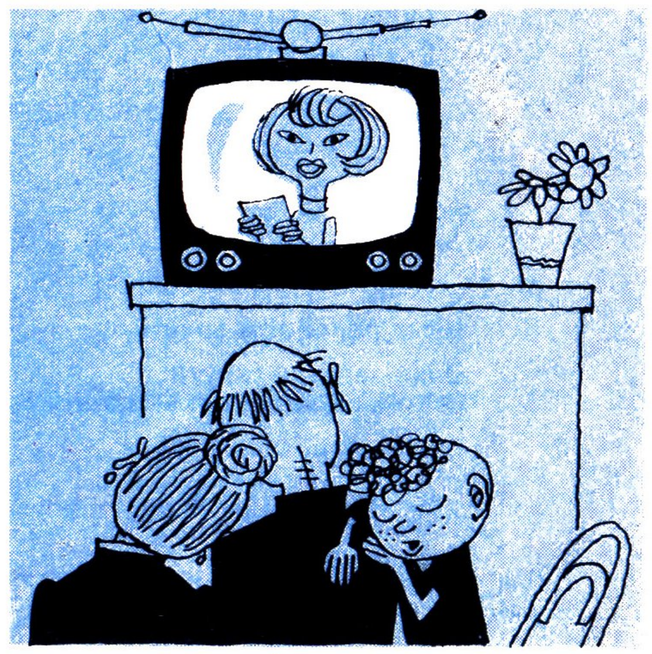

Диктор: — Зараз буде виконано колискову пісню...

Обережно, кусається!

Чули ви пригоду? Під час розливу рік попав у бистру воду нещасний чоловік...

Не станемо докладно описувати того, що свого часу описав поет. Ми лише нагадаємо, що допомога, про яку волав чоловік, кінець-кінцем таки прийшла.

На крик потопаючого прибіг його сусід, побачив, що той з останніх сил вибивається, тоне, і порадив:

— Не тратьте, куме, сили, спускайтеся на дно!

Поет, який описав цю трагічну подію, припустив, на нашу думку, одну неточність: він не назвав прізвища жалісливого рятівника.

А не зробивши цього, поет накликав підозру на Григорія Гнатовича Оліниченка.

А Григорій Гнатович категорично заявляє, що нічого подібного ні з ним, ні з його сусідами не трапилося.

А якщо хто натякає на весну цього року, то ніякого розливу рік не було і ніхто не тонув...

Було ж, насправді, он як.

Минулої зими на Донбасі випало дуже багато снігу. А тоді припекло весняне сонечко і потекли дзвінкі, веселі ручаї...

Для кого веселі, а для Івана Пантелійовича, що мешкає в селищі Землянки, — не дуже.

Коли інвалід праці Іван Пантелійович Остроушко одного весняного ранку відчинив двері, він з жахом поточився назад: все його подвір'я зникло під водою.

З кожною хвилиною вода підіймалася все вище і вище. На очах у Івана Пантелійовича вона перебралася через поріг і потекла в хату.

Там знявся лемент. Сім'я схопилася з ліжок і, хто в чім був, кинулася до сусіда, теж інваліда, Михайла Івановича Білана.

Та було вже пізно, вода і там уже гуляла по кімнатах.

На поміч людям, що потрапили в біду, збіглися сусіди з лопатами.

— Треба дати воді вихід в річку! — і дружно почали спускати воду в ближній рівчак.

Але тут лопату схопив і найближчий сусід обох інвалідів Григорій Гнатович Оліниченко. Він замахнувся на людей своєю лопатою й засичав:

— Не дам! Забороняю спускати ч у ж у воду через м і й рівчак!..

Вигляд у цього миршавенького чоловічка був такий лютий, очі за скельцями окулярів горіли таким хижим блиском, що люди мимоволі подалися назад.

— Голову провалю — чуєте!.. — пінився Григорій Гнатович Оліниченко. — Не смійте наближатися до м о г о рівчака! Він край м о г о городу проходить. На м о ї й землі!

Григорій Гнатович кидався на людей, як лютий звір. І люди погомоніли та й розійшлися.

А вода — все прибувала й прибувала... Вона загрожувала людям.

А Григорій Гнатович непорушно стояв на сторожі свого рівчака й не дозволяв спускати ним ч у ж у воду.

Пішов по селищу тривожний поголос. На місце події примчала комісія з представників громадськості.

Але й вона не зрушила Оліниченка з його рівчака.

З рядовими членами комісії Григорій Гнатович взагалі не захотів розмовляти.

Відступили перед охоронцем власного рівчака й представники громадськості...

Ми знаємо, що громада — велика сила.

Але, на жаль, нам не раз доводилося бачити, як одна личина розперезавшись, ображає честь і гідність людей. І люди, уявіть, нічого. Одні, гидуючи, обходять личину десятою дорогою, не хочуть рук бруднити, а інші (чого гріха таїти, є й такі), задкуючи від личини, міркують: «А сильна, видно! Ич, як бризкає слиною!»

Комісія прийшла й пішла.

А Григорій Гнатович зостався.

Зостався сам на сам з своїм рівчаком. І зайняв на цьому неприступному водному рубежі оборону за всіма правилами передового фортифікаційного мистецтва.

Так, у тривожному чеканні нападу на його власність, минула ніч.

А рано-вранці йому вручили повістку: викликає до себе голова селищної Ради.

Довелося йти.

Але передній край оборони Григорій Гнатович не залишив без прикриття; не на такого напали! На вогневу позицію вийшла його дружина.

Голова селищної Ради прочитав Григорію Гнатовичу рішення, яким його зобов'язали пропустити воду. А той — кулаком по столу:

— Не маєте права мене зобов'язувати!

Дивно?

Ні. Принаймні, нікого, хто знає Оліниченка особисто, це не здивувало. Григорій Гнатович — офіцер запасу, капітан. А голова селищної Ради до такого чину, бачите, не дослужився.

Значить — не має права...

І, махнувши рукою на рішення селищної Ради, Григорій Гнатович подався назад, до свого рівчака. А там уже благовірна супруга орудує, трощить сокирою керамічні труби, що їх селищна Рада привезла воду відводити.

Супруга трощить, а супруг заохочує:

— О-так їх, от-так!..

Отак і довів чоловік справу до переможного кінця: недоторканість рівчака свого відстояв, а будинки двох інвалідів зруйнував. Стоять вони тепер напіврозвалені, перекошені, жити в них уже не можна.

А Григорій Гнатович Оліниченко живе в своєму будинку.

Та ба. Придивіться пильніше і до Григорія Гнатовича, і до його будинку.

Вони ж обидва з каменю.

Він — типовий взірець людини кам'яного віку! Тієї людини, котра жила в печері й відстоювала своє печерне існування з важкою кам'яною сокирою в руці.

А будинок його, оточений с в о ї м рівчаком, то його кам'яна печера.

Скиньте з Григорія Гнатовича Оліниченка сучасний костюм, зніміть з його носа окуляри, перестаньте голить його і перед вами у повній красі постане отой печерний троглодит, який ладен перегризти вам горло за свій рівчак і втопити в калюжі ближнього свого.

У музеї таких показувати треба.

І табличку повісити: «Обережно—кусається!»

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Макіївка,
селище Землянки.

ПРЕТЕНЗІЙНИКИ

Ще в ранні літа золоті
Вони зазнали скрути:
Їм славнозвісними в житті
Тоді ще праглось бути.

...Та спритні мешканці землі
Вхитрилися донині
Зайняти верхні всі щаблі
У висхідній драбині...

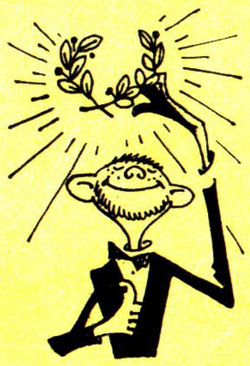

Виходить, був уже й Гомер,
І Щорс, і Македонський...
Податься б у футбол тепер,
Так є вже Лобановський,

І Тарапунька знову ж є,
Попович і Гіталов...
Щаблів горішніх не стає,
Уже й середніх мало.

Позаймано усі місця,
Побито всі рекорди...
Нема просвітку молодцям,
Гіперболічно гордим...

І сновигають по землі,
В скорботі за все людство,
Ці Чайльд Гарольдики малі,
В яких у серці пусто.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ЗОЙК НОВОНАРОДЖЕНОГО ФАХІВЦЯ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

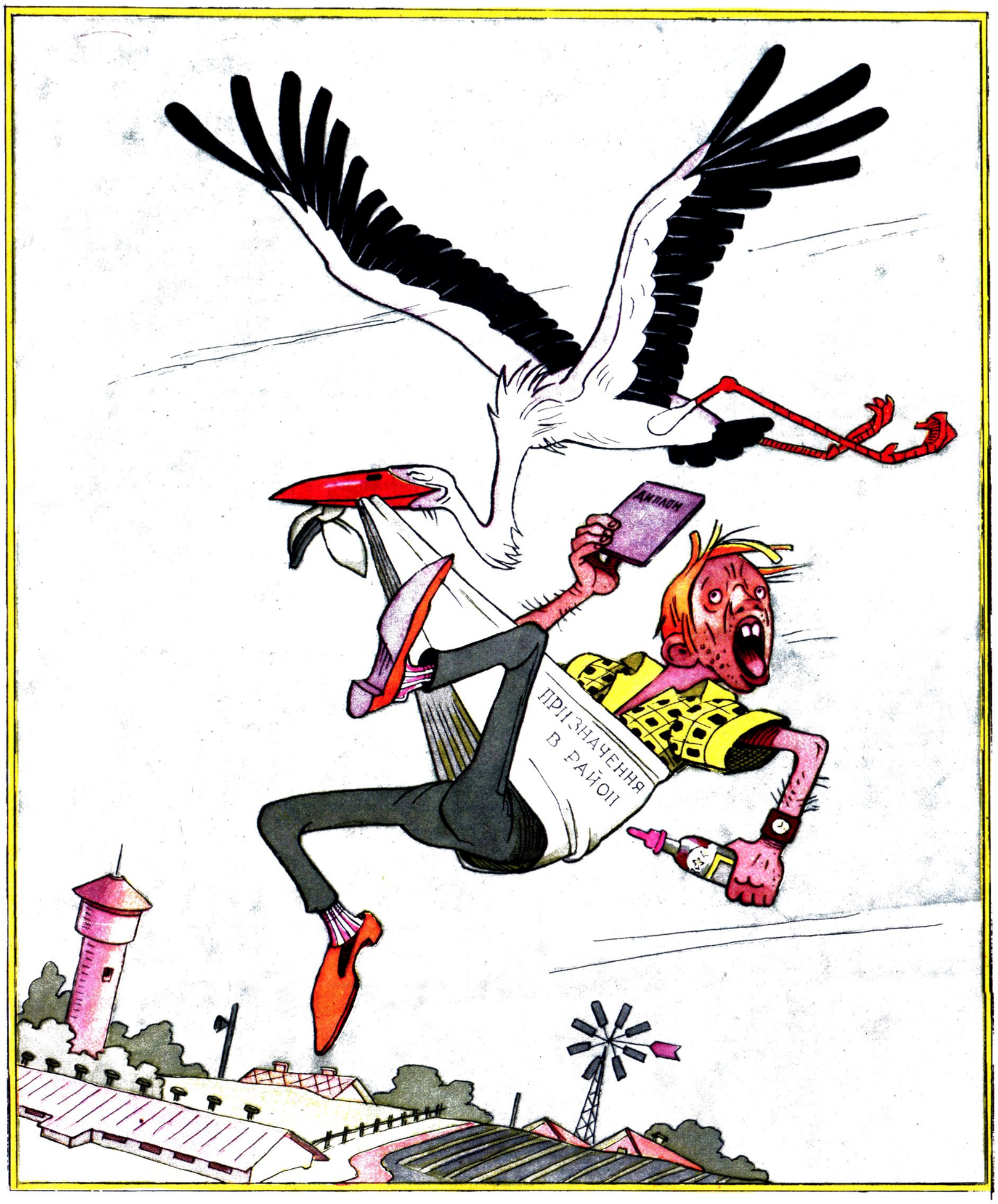

— Не хочу на периферію! Повертай на Київ!..

З ЛЕГКИМ *паром!*

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

— Ага, — вигукне читач, який дуже любить лізти поперед батька в пекло, — все ясно, про бані мова піде. Зараз фейлетоніст розповість про те, як голова колгоспу миється у ночвах, бо бані у селі нема, а потім натякне, що такому голові колгоспу треба намилити шию і попарити не березовим віником, а перчанською мітлою.

Любий читачу, ти помилився рівно на половину. Мова таки дійсно піде про бані, але не того, що їх немає, а того, що вони є.

— Тут якась містика починається, — розведе руками здивований читач.

Що містика то містика. З одного боку подивишся, баня ніби є, а з другого боку подивишся, — бані ніби й нема. Якась видимо-невидима, загадково-казкова баня.

Є така баня у селі Дибинцях, Таращанського району на Київщині. І не одна. Є дві таких видимо-невидимих, загадково-казкових бані.

Збудували колись у Дибинцях баню. Звичайну. Видиму. З якого боку до неї не підійди — все одно баня. А от помитись-попаритись у тій бані так-таки нікому й не вдалося. По формі своїй баня залишилась банею, а за змістом своїм стала складом. Збудували тоді у Дибинцях другу баню. Ще кращу. Ще видимішу. З якого боку до неї не підійди — все одно баня. А от помитись-попаритись у тій бані знову ж таки нікому не вдалося. Знову по формі своїй баня залишилася банею, а за змістом своїм стала складом.

Словом, є у Дибинцях зараз дві бані. І ніякої містики.

У селі Антонівці, Гайсинського району, Вінницької області, теж ніякої містики. А баня є. Така самісінька, як оті дві у Дибинцях. З тією хіба ще різницею, що у Антонівській бані милися колись люди. А зараз за формою баня залишилась банею, а за змістом перетворилася на сепараторний пункт. П'ять років тому як перетворилася, так і досі «відтворитися» не може. З одного боку підійдеш подивишся — є баня, а з другого боку підійдеш подивишся, — немає бані.

А от у селі Нове Село, Підволочиського району на Тернопільщині, і в радгоспі «Росія», Калинівського району на Вінниччині, з якого боку не подивишся, немає бань. Тут ти, любий читачу, таки не помилився.

У Новому Селі і в радгоспі «Росія» бані ніяк не можуть добудувати. Якось на півдорозі застряли.

Як на мене, то я б їм взагалі не радив ті бані добудовувати. Добудуєш отак, а потім чорти його батька знають, на що та баня перетвориться? Може, на склад, а може, й сепараторний пункт. Мало яке перетворення може статися з уже готовою банею? То чи не краще баню взагалі не будувати? Чи не краще замість бані збудувати склад, а потім зробити так, щоб за формою це був склад, а за змістом — баня.

З одного боку підійдеш подивишся, ніби й немає бані. А з другого боку підійдеш подивишся — є баня. І найголовніше те, що паритись у такій бані можна не перчанською мітлою, а звичайнісіньким березовим віником.

З легким паром!

Б. МИКОЛЕНКО.

ПЛЯМА НА ЗГАДКУ

З морем розлучатися сумно. За кілька тижнів відпочинку так покохаєш його прозорі хвилі, що, здається, взяв би їх з собою додому. Та хвилі в чемодан не покладеш. А от сувенір — морський сувенір на спогад про море — будь ласка. Повен чемодан їх можеш купити. Продукція Ялтинської фабрики сувенірів до твоїх послуг.

Але курортники — фантасти. Вони завжди хочуть чогось неймовірного.

— У наш час нічого неймовірного немає, — голосом мудреця вирікає продавець сувенірів. — Хочете хвилі? Будь ласка! Два карбованці штука.

Це хвиля не проста, а хвиля з яхтою. Або «Яхта на хвилі». Яхта — невиразна, розпливчаста брудна маса з якимись фантастичними відтінками.

— Не скажете, — цікавимось, — чому хвилі руді?

— Не подобаються руді, беріть білі, — радить продавець і подає сувенір «Граючий дельфін».

Одверто кажучи, білих хвиль я теж не бачив. Зате дельфін — унікальний витвір! Здавалося, що добрий десяток гарпунерів одночасно пальнули в нього — такий він був увесь у дірках, потріскання і пом'ятий. І на додачу він тримав на носі щось схоже на розчавлений помідор.

— Он той сувенір ніби схожий на клаптик моря.

Мені подали.

— Дивно, — сказав я, — чому це серед хвиль опинився індик?

— Ви ж людина письменна, — поправив мене продавець. — Читайте!..

«Чайка над хвилями» — так було написано на етикетці. Але перед очима був таки індик.

— Візьміть щось символічне, — запропонував продавець. І поставив на прилавок «Пальму південну».

— Жовте листя з темними плямами?! — дивуюсь.

— Жовтий колір — символ розлуки.

— Але на них — брудні патьоки?

— Рослина плаче парафіновими слізьми.

Далі наш діалог був ще лаконічніший.

— Умираючий лебідь?

— «Орел»!

— Галоша в калюжі?

— «Карась в очереті»!

Нарешті я збагнув, що гра «спробуй відгадай!» не для мене. Щоб угадати задум авторів сувеніра, треба мати виняткову фантазію. Треба вміти бачити в шматку покрученого дроту — «маргаритку», в біло-сірих плямах — «курей, що дзьобають зерно».

На прощання продавець мовчки подав щось біле, довге, покалічене. «Венера» — прочитав я.

Я бачив багато страхітливих Венер, але такої ще не бачив: тулуб безрукої постаті нагадував торс важкоатлета.

— Ні, — рішуче сказав я, — не треба мені ваших цяцьок. Сам зроблю сувеніра. Хоч я ще ніколи не зліпив бодай хлібної кульки, але це не має значення. Я просто візьму шматок глини, зімну і наліплю на неї етикетку: «Директор Ялтинської фабрики сувенірів т. Устинов».

Можливо, директор обуриться. Може, навіть поскаржиться. Мене це не турбує. Якщо т. Устинов намагається всучити нам 17 тисяч своїх страхітливих витворів під виглядом сувенірів, то чому я не маю права віддячити йому у такий же спосіб?

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Омелько Свистун на лоні природи

Левади. В озерах — мов дзеркало, води.
Дубки, верболози — радіє душа...
Аж бачу —
З дружками на лоно природи
Омелько Свистун через луг поспіша.

Той самий Омелько, який на роботі
Щоденно культури навчає свій штат,
А тут, на лугу (на рибальстві, охоті!),
Лиш рота розкриє — що слово, то й мат.

Збиваючи роси, мнучи сіножаті,
Машина прямує під шати берез.
Позаду — сидять його друзі мордаті,
Попереду — він
І рудий його пес.

Приїхали. Стали. Дістали баклаги.
Щоб сісти зручніш, наламали гілляк.
Хильнули як слід і вдались до розваги:
До ніжних берізок вчепили гамак!

Під регіт і крики,
у сітці колиски
Завзято гойдали свого Свистуна.
Скрипіли і гнулися білі берізки,
Покіль не зламалась і впала одна.

В людей на виду, після третьої стопки,
Забавнішу гру ці п'янички знайшли:
Футболили з криком консервні коробки!
(В розп'ятий гамак забивали голи!).

І раптом —
Помітив Свистун, що на гілку
Підстрибнула білка і долі звиса.
Рвонувся в трусах він в атаку на білку!
З годину ганяв, розважаючи пса.

По-дикому лаявся, дерся на віти,
Пускав каменюку, жбурляв черевик:
Все мітив, щоб білку-красуню убити,
І дуже жалів, що не взяв дробовик!

Від шуму шарахалась риба озерна,
Коли цей дикун
Знов пускавсь у галоп.
В таких філософія дуже мізерна:
Побавлюсь, як хочу,
а там — хоч потоп!

— Братва! Ми ж приїхали рибу ловити! —
Озвався один охмілілий з трави.
І вже «за улов» зачали вони пити...
А потім — ніхто й не підвів голови.

А потім, у ту вечерову годину,
Коли над левадами день погаса, —
Шофер по одному пропхав у машину
Всіх п'яних, а зверху — тверезого пса.

Лишили природі обламані гілки,
Зім'яту траву (мов пройшлися слони!),
Побиті півлітри та сморід горілки
«Цивілізовані» ці дикуни!

Приїдуть додому в пилюці і в поті,
Помиються в затишку ванних кімнат.
І завтра Омелько Свистун на роботі
«Культури» навчатиме знову свій штат...

Є давнішня приказка в мого народу,
Що має мораль, нашій темі близьку:
Хто може понівечить рідну природу,
Той здатний понівечить душу людську!

Я певен: подібних ви знаєте, друзі.
В чинах вони є
І без всяких чинів.
Щось треба робить! Щоб у лісі, на лузі
Не бачить оцих свистунів-дикунів!

Степан ОЛІЙНИК.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Де це ти виростив такі величезні гарбузи?
— Та це я свататись їздив...

ДЕШЕВА РИБКА — ПОГАНА ЮШКА

Економія — дуже хороша і корисна штука. Економія потрібна. Економія необхідна. Взагалі чого агітувати за економію? Для чого розпинатися, бити себе кулаками в груди, коли й так усім і кожному відомо, що економія потрібна і необхідна. Не турбуйся, любий читачу, ми не будемо ще раз і ще раз втлумачувати тобі давно відомі істини.

Цього разу ми виступимо проти економії.

Проти тієї економії, яка дає погану юшку.

...Коли пошити штани з марлі, то штани ці будуть економічними з усіх боків.

Коли зробити з глини сокиру, вона коштуватиме набагато дешевше од стальної.

Коли виготовити з коров'ячого кізяка брусок для заточування токарських різців, він у мільйони разів буде дешевший, ніж алмазний. Коли в основу будь-якої економії покласти голу арифметику, то з цифрами в руках можна будь-кому довести, що носити штани з марлі і точити різці об сухий кізяк дуже вигідно й економічно.

Але залишимо абстрактні марльові штани і перейдемо до конкретних сталевих труб. До тих труб, які вимірюються конкретними погонними метрами й коштують конкретні карбованці.

Йдеться про труби випарних апаратів цукрових заводів. Далі цифра піде густо і ото, щоб призвичаїти до неї читача, відразу ж скажемо, що на сезон цукроваріння заводові потрібно таких труб десятки кілометрів.

А тепер візьмімось до арифметики.

Десять погонних метрів труб, виготовлених із високоякісної сталі марки «20-А», коштують 16 карбованців 60 копійок. Десять погонних метрів труб, виготовлених із звичайної сталі, коштують 3 карбованці 43 копійки.

Які труби економічніші?

— Звичайно, другі,— вигукне прибічник голоарифметичної економії,— адже вони в чотири з гаком рази дешевші!

Труби, виготовлені із сталі «20-А», можуть служити без заміни десять сезонів цукроваріння.

Труби, виготовлені із звичайної сталі, служать ледь ледь півсезону. Гіркий досвід показав, що поки нержавіючі труби служать 10 сезонів, на цей же час дешевих труб потрібно 20 комплектів, а це обходиться в чотири з гаком рази дорожче.

От вам і арифметика. От вам й економія.

Але біда не тільки в цьому.

Не один уже рік цукрозаводи республіки одержують для ремонту теплообмінної апаратури тонкостінні електрозварні трубки виробництва Нижньодніпровського заводу ім. Карла Лібкнехта.

Це і є оті дешеві труби, які через 40—50 діб експлуатації виходять з ладу.

Та коли б вони вже собі мирно псувалися і ламалися, то й господь з ними. Але ж вони до того ще й дармоїди. Крізь них, як крізь сито, витікає і викидається, як кажуть цукровики, «на канаву», солодкий конденсат.

Тільки цукрозаводи Харківського раднаргоспу в такий спосіб викинули в минулому році «на канаву» понад 700 тонн цукру. Хочете ще трішки арифметики? Будь ласка.

З тим цукром, що пішов «на канаву», велике місто, таке, приміром, як Харків, могло пити чай «в накладку» два тижні. А скільки цукру пішло «на канаву» на інших цукрових заводах республіки?

І це ще не все. Внаслідок поганої роботи дешевих трубок, збільшуються витрати палива. І це не кінець. Хто підрахує збитки, які викликані заміною труб у розпал сезону цукроваріння?

Ті ж заводи Харківського раднаргоспу простояли з цієї причини в минулому році загалом 38 з половиною «завододіб». Якщо покласти цю цифру на один завод, то це б значило, що він більше місяця стояв та чухав свої дешеві труби. Ну, а заміна трубок теж влітає в копієчку.

Отож, коли склали вартість простоїв, вартість робіт і вартість втраченого цукру, то лише по Харківському раднаргоспу вийшла кругленька цифра втрат на суму 977 тисяч карбованців.

Полетіли з Харкова до Києва благальні листи: ось-ось розпочинається новий сезон цукроваріння, що ж знову простоювати, знову варити «на канаву», знову перевитрачати паливо? Занаряджайте високоякісні труби! Труби давайте! Маємо тільки десять процентів якісних труб, не вистачає дев'яносто!

А в Укрраднаргоспі спокій. Ніхто толком не вирішує питання про постачання цукрозаводам якісних труб.

Одгукнувся, правда, начальник відділу труб «Укрголовметалопостачзбуту» т. Бєлоусов.

Він люб'язно запропонував дешевенькі труби. Оті самі, що по 3 карбованці 43 копійки за десять погонних метрів. Дешево й сердито... Не так дешево, як сердито.

Десь колись комусь у закапелках планових інстанцій дуже закортіло економії. І отой «хтось» клюнув на дешеву рибку. Погана ж юшка з тієї рибки вариться й досі.

Заводи і раднаргоспи заперечують? То й що? То їхня справа. Їм завжди можна відповісти: що, втрати? А де, скажіть ви мені, втрат не буває? Таке діло. Ліс рубають — тріски летять.

Ой, ці тріски!

М. БІЛКУН,
К. ЛЕМЕШЕВ.

Друже Перче

Ти, певно, добре пам'ятаєш притчу про чоловіка, котрий, вихваляючись своєю заможністю, палив під вікнами сусіда різні коштовні речі. Сусід аж плакав і від заздрості і від обурення.

Виявляється, що нащадки того палія живі. Вони керують Дубнівським цукровим заводом на Ровенщині. У всіх на виду вони нищать цінний залізобетонний вузол — справжню фабрику по виготовленню та навантаженню бетону. Закінчилося спорудження заводу і вузол, який обслуговував будівництво, став тепер їм не потрібний. А керівники заводу замість передати цінне устаткування сусідам — будівельним організаціям, по частинах ріжуть, розтягують той вузол.

Зроби, Перче, ласку. Оспівай на своїх сторінках палієвих нащадків так, щоб про них не лише в Дубно, а й в Укрраднаргоспі почули.

М. ГЕРАСИМОВ,
водій автоколони № 7.

м. Дубно.

Пригадай, будь ласка, про що ми тобі писали ще в квітні цього року? Писали про те, що у нашому магазині працює шахрай І. П. Данилець, який завищує ціни на товари, ображає покупців. А що тобі відповіли на цей наш лист? 30 травня тобі написали, що факти ствердились і правління Хустської райспоживспілки звільнило І. П. Данильця з роботи в магазині.

Зверни увагу: про це тобі написали ще 30 травня. Виходить, І. П. Данилець вже в магазині не працює? От і помиляєшся! Шахрай ще і досі стоїть за прилавком. Очевидно, керівники Хустської райспоживспілки рішення покарати шахрая прийняли, а про те, що це рішення треба ще й виконати — забули.

Чи не міг би ти, Перче, привести до пам'яті наших забудькуватих районних кооператорів?!

М. ШКАРАМПОТА.

с. Кошелеве-Залом,
Хустського району,
Закарпатської області.

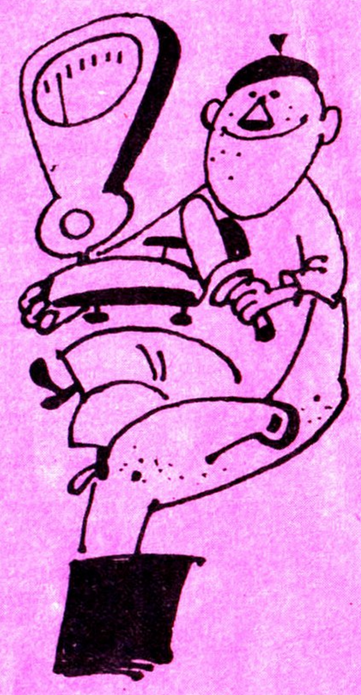

Хоч і кажуть, що дитина буває без ока у семи няньок, але інколи це буває й у тих випадках, коли кількість обслуговуючого персоналу скорочується до двох одиниць.

Щоб переконатися у цьому, завітай до робітничої їдальні м. Рогатина. Ця їдальня підлягає Солотвинському відділу робітничого постачання та Івано-Франківському лісокомбінату. Перший очолює т. Соловйов, другий — т. Максименко. У першого очі на ту їдальню дивитися не хочуть, і другий від неї носа верне. Перший не хоче ремонтувати холодильну установку й підводити до посудомийні гарячу воду, а другий і пальцем не кивне.

А які у їдальні справи та які її страви, не буду вже й писати. Коли у літню пору не працює холодильник і немає гарячої води, це неважко уявити навіть без протоколів санітарних комісій.

Допоможи, Перче, уявити це і товаришам Соловйову та Максименку.

Г. САМАРКІНА,
працівник санепідвідділення Рогатинської райлікарні № 4.

Івано-Франківська обл.

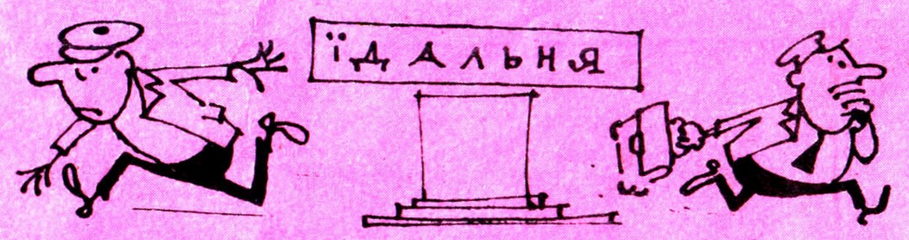

Запрошуємо тебе на відкриття нової восьмирічної школи.

Наша школа відкрита для всіх — навіть для горобців, курей і собак, бо стоїть вона без даху і без дверей. Четвертий рік стоїть. На те, щоб вивести школу до даху, у директора школи т. Гармаша та голови сільради т. Левенця протягом чотирьох років вистачало запалу, а на більше — не вистачає.

І гроші начебто є, і матеріалів удосталь, а діла — не видно.

Розвороши, Перче, своєю мітлою тих, хто зволікає будівництво нашої школи. Піддай їм запалу!

І. СЕЛИЧ.

с. Рогинці,
Роменського району,
Сумської області.

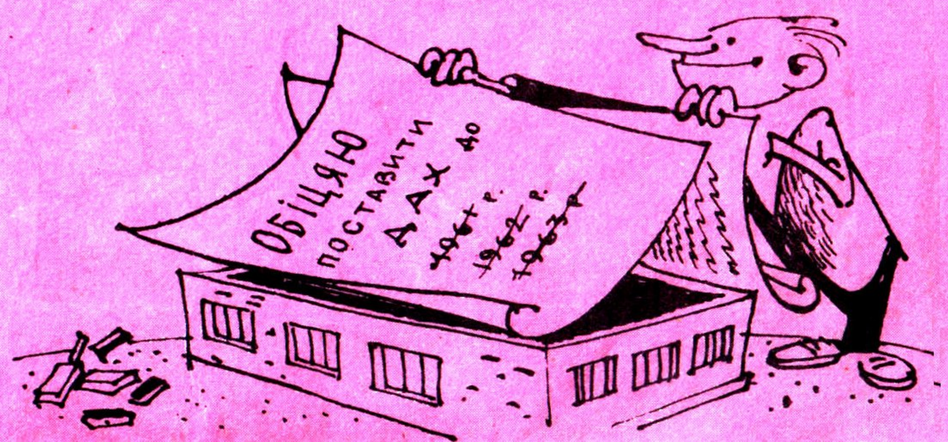

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Не можна сказати, щоб шлях до Клубу губителів природи встелявся трояндами і білимиліліями. Не можна сказати, щоб кандидат у члени Клубу по дорозі до Клубу вдихав не земні аромати.

Ні, ні і ще багато разів ні! Аромати, що їх доводиться вдихати, абсолютно земного походження, але вони нічого спільного не мають ні з ароматом троянди, ні з ароматом лілії.

Чим можуть пахнути, наприклад, молочні помийни у суміші з сироваткою, випущені із маслозаводу на святу землю і добряче прогріті літнім сонцем?

Про це варто запитати у директора Томаківського (Дніпропетровщина) маслозаводу т. Л. Д. Мисюри.

Для того, щоб прийти до Клубу губителів природи не з пустими руками, т. Мисюра оперезав селище Томаківку смердючими відходами маслозаводу і стійко відбивав напади місцевої преси і численних санінспекторів.

І таки відбився і свого добився. Тепер кожен може привітати т. Мисюру з членством Клубу губителів природи.

Його одноклубник, директор Тячівського (Закарпатська область) консервного заводу т. Вишневський добився визнання серед губителів природи в такий самісінький спосіб.

Він пустив через місто смердючі відходи з консервного заводу. І хоч технологія виробництва масла відрізняється від технології виробництва консервів, річка, створена Вишневським за гостротою та інтенсивністю смороду, успішно конкурує з річкою, створеною Мисюрою.

Прочув про такий простий і зручний метод отруювати землю й повітря директор Качанівського (Тернопільська область) спиртзаводу т. Кукурін і вигукнув:

— А я чим гірший? Невже на спиртзаводі менше різних помий збирається? Бути й мені членом Клубу губителів природи!

Сказав так і тут-таки й довів, що слово у нього з ділом не розходиться: потекли з території заводу брудні, смердючі води. Правління Клубу губителів природи нічого іншого не залишалося, як посадовити Кукуріна поруч з Мисюрою і Вишневським. Так і сидять вони собі рядочком. А ріки, створені ними, смердять собі й смердять.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

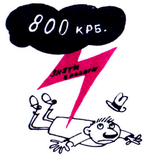

Був такий директор восьмирічної школи № 2 у Мазурівці на прізвище Макаревич. І любив він гроші. Заради них директор ішов на будь-які жертви. І дійшов до того, що пожертвував навіть своїм добрим ім'ям і посадою: потягнув, як написали нам читачі, 800 крб. громадських грошей.

Вінницький сільський облвно жертву Макаревича прийняв, прогнав його з роботи. А громадські гроші довелось йому повернути.

ВАДИК ВІДПО-ЧИВАЄ...

ЩО ТАКЕ шкільні канікули? Для дітвори і для багатьох батьків це — неабияка радість. А у мене, признаюсь, в цей час аж у середині щось починає тенькати. Це ж знову Вадика оздоровляти доведеться, і все може обернутися, як і торік.

А торік наш синок уперше в житті відпочивав не у моїх «старих», як Євдокія Маркелівна, теща моя, говорить, а в «Золотій Козі» — лісовому піонерському таборі. Придбати туди путівку переконала мене Вадикова вчителька.

— Ви розумієте, — пояснила мені Поліна Петрівна, — що у таборі для дитини найкращі умови створені: розпорядок дня і режим харчування, розумне дозвілля і педагогічний та медичний нагляд. А самим батькам яка вигода! Це ж ви цілісінький місяць, а захочете, то й два, будете вільні. Словом, самі побачите.

З цими ж доводами я й до своїх домочадців звернувся. Та чомусь вони ні в кого, крім одного Вадика, захоплення не викликали. Навіть після того, як я у найяскравіших фарбах описав усі принади «Золотої Кози», Люба, дружина моя, кинула злу репліку:

— Ти б ладен на Чукотку дитину рідну запротирити, аби тільки себе нічим не утруднювати. А ти хоч подумав, як там воно без батьківського догляду обходитиметься?

Євдокія Маркелівна, яка в хвилини найбільшої любові або зневаги до мене звертається тільки на «Ви», пішла у своїх міркуваннях ще далі,

— Не розумію, як ви так легко згодились на якусь там путівку! — відчитувала вона пискливим голосом. — Розпорядок — це ще не порядок. І одним тільки режимом харчування хлопчик не буде ситий. А про штат ви забули? Це ж їх там ціла гурма, і кожен їсть, кожен хоче за літо у вазі прибавити! Не р-розумію!

Скажу вам, що дебати про роль таборів у відпочинку і оздоровленні дітей були головною і найгострішою темою всіх сімейних розмов аж до відправки Вадика. А відвозили ми його електричкою і теж сімейно.

Євдокія Маркелівна всю дорогу не відпускала від себе онука ні на крок і все наказувала, щоб добре їв, багато не бігав і, не дай боже, не ліз у воду.

Люба зажуреними очима дивилась на сина і тяжко зітхала.

— Ти ж не нудьгуй, — гладила вона його по чубатій голові, — ми тебе самотнього не залишимо. Будемо провідувати!

Моя місія, як мені втовкмачили жінки, полягала в тому, щоб доставити до місця величезний рюкзак, напакований різними печивами, банками з варенням та одежиною.

На територію табору батьків не пустили. Вони юрмилися біля новеньких зелених воріт і поступово розлучалися з своїми дітьми.

— Ви подумайте тільки, не пускають за огорожу, — прошипіла Євдокія Маркелівна, явно розраховуючи на підтримку з гурту — Ще тільки колючого дроту не вистачає. А порядочки тут, видно, ті-і-і!

Я відвернувся і промовчав. Люба мало не заплакала. А невеличкий сивий дідусь, що стояв за нами в черзі з блакитноокою дівчинкою зауважив:

— І що ви ото мелете, громадяночко? Прикусіть-но язика! Сорому не маєте.

Після реєстрації Вадик, навіть не попрощавшись, гайнув за ворота і змішався там з дітьми. Начальник табору оголосив батькам, щоб не турбувалися і без потреби не їздили сюди. Євдокія Маркелівна, з опаскою покосившись на сивого дідуся, таки не втрималась і сказала на це:

— Так ми вас і послухаємо! Я хочу забрати звідціля не скелет, а дитину в тілі, при доброму здоров'ї, так що директив не давайте, їхати нам чи не їхати.

Додому ми повертались мовчки. Повечеряли і спати полягали теж мовчки. А назавтра Люба, видно, порадившись з мамою, категорично наказала мені:

— Негайно подавай заяву на відпустку!

— Так у мене ж за графіком через місяць. Та й путівку обіцяли в Крим, — заперечив я.

— На відпустку у вас зараз поважна причина — дитина в таборі, — втрутилась у розмову теща. — А про Крим можете забути. Думайте тільки про «Золоту Козу».

Через день я вже на роботу не йшов. Зате, навантажений найбільш калорійними і вітамінними живностями, мчав електричкою у табір. Як вірні асистенти, мене супроводжували Люба і Євдокія Маркелівна.

Біля воріт «Золотої Кози» нас зустрів суворий вартовий з червоним галстуком на шиї.

— Побачення не дозволяються! — якомога офіціальніше, але ввічливо пояснив хлопчина.

Лише кілька цукерок, люб'язно запропонованих моєю дружиною, трохи пом'якшили характер вартового. Скоро ми сиділи в гущавині кущів і всі троє доводили Вадикові, що домашня їжа найкраща і що її можна споживати навіть після табірного обіду.

Вадик спочатку відмовлявся, плакав, а потім, безнадійно дивлячись на верхівку обгорілої сосни, почав через силу ковтати все, чим його напихали.

— Бачено таке, — бубоніла Євдокія Маркелівна, — за якийсь один день заморили дитину. Ніщо в нього не лізе. Десь кишки позсихалися. А ви хвалилися!.. — в'їдливо кинула мені. — Але поговоримо вдома.

Вдома розмова відбулася. В основному говорили Люба і Євдокія Маркелівна. Я ж заміняв аудиторію — слухав. На закінчення було проголошено щось на зразок резолюції, в якій недвозначно натякалось, що батько з мене нікчемний. Тут же мене зобов'язали: хоч з-під землі дістати апельсинів і «поставити дитину на ноги».

Жінки були праві. Коли наступного разу ми прибули під ворота «Золотої Кози», наш Вадик зовсім відмовився вийти за межі табору.

— Ви будете примушувати їсти, — пхинькав він, — а мені зовсім не хочеться...

І тоді Люба показала йому найбільший жовтогарячий апельсин. Вадик не встояв. Капітулював. Правда, від смаженого м'яса і навіть від наполеона, спеченого самою Євдокією Маркелівною, він відмовився. А от апельсини поїв. Всі до одного.

Як я не старався, а більше апельсинів не дістав. І нас чекало найстрашніше. На кожний новий виклик за ворота Вадик ставив тверду умову:

— А покажіть апельсин!

Згодом нас уже знали всі чергові на вході до табору. Як тільки хтось із них помічав, що ми наближаємось, то давав команду:

— Передайте Вадику, що до нього приїхали!

Вадик тим часом забивався десь у найдальший куток, залазив на дерево і до нас не показувався.

Після чергових невдалих відвідин табору ми, похнюпивши голови, плелися до станції. І якраз тоді, коли Люба з мамою осипали мене найміцнішими докорами, нас перепинив чоловік з потертою жіночою сумкою в руках.

— Не їсть? — як чарівник, поставив він нам запитання.

— Ну, не їсть, а що? — аж остовпіла Євдокія Маркелівна, злякано кліпаючи очима.

— Тікає? — запитав знову «чарівник».

— Тікає! — ще з більшим подивом відповіла теща, спираючись тремтячою рукою на мою руку.

— Мій теж не хотів їсти і тікав, — пояснив незнайомий. — А тепер все йде, як по маслу. Навчу і вас. Тільки жінкам більш не треба приїжджати. Давайте завтра ж зустрінемось з вами, — показав він на мене.

В умовлений час я чекав свого рятівника. Він прийшов майже точно.

— Ходімо! — запропонував чоловік і повів мене на лісову галявину.

— А діти? — не розумів я, в чому справа.

— Обійдемось. Їм там без нас далеко краще.

Ми сіли. Незнайомець видобув з жіночої сумки котлети, свіжі огірки й помідори, а потім... пляшку і дві чарки.

— Давайте й ви, що там маєте! — розпорядився він і спритно розклав закуску на газеті.

За годину ми вже були приятелями і весело сміялися з дотепного винаходу Омелька Гавриловича.

Тепер я охоче кожного дня їхав у «Золоту Козу», віз туди найкалорійніші і найбільш вітамінні продукти, а через день і пляшку. Додому повертався веселим і завжди з порожнім посудом.

Так тривало з десяток днів. Уже я очуняв від усього пережитого, уже від свіжого повітря та добрячих харчів і обличчя моє залисніло жиром. Але, як кажуть, хіба знаєш, де впадеш?

Якось ми з Омельком Гавриловичем тільки-но прилаштувалися біля дубового пня, тільки чарки до губ піднесли, як раптом ніби постріл одночасно з двох стволів:

— Так ось де ви, голубчики, діток підгодовуєте! Ніроку собі, досвідом обмінялися. А я все думаю, чого це від зятька що не день, то винним духом несе? Оздоровчу кампанію організували, значить!

Ясна річ, мене більше в «Золоту Козу» не пустили. Навіть за Вадиком їздили тільки удвох. Він повернувся здоровий і загорілий.

Минув рік. Тепер-от знову шкільні канікули. І я все думаю, де ж це Вадик оздоровлятиметься, яка в тому буде моя участь?

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Павлові Юхимовичу КЛЮЧИНІ

(З нагоди п'ятдесятиріччя)

Хто знає Карабутів? Є таке село.
У нім живе стрілець Павло.
Він б'є по Кібчиках, по злодійці Лисиці,
По Тиграх, Левах, не мина і Гав-роззяв,
Дісталося й Кроту від нього, і Лисиці,
Ведмідь ледачий з лісу драла дав...
Стріляє й нині наш Ключина —
І постріли ті чує вся Вкраїна.

Замість моралі — снайперу привіт!
У день щасливий ювілею
Бажаєм пороху, а не єлею,
Бажаєм байкарю сто літ!
А там — і сто хай перескочить,
А там... як сам собі захоче!

Дружній шарж С. ГЕРАСИМЧУКА та А. ВАСИЛЕНКА.
Текст А. КОСМАТЕНКА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА та С. ГЕРАСИМЧУКА

Житіє святих і нечестивих

— Хто то так до бога підлабузнюється?
— Микола-угодник.

Наклепник на тому світі...

— Що ти одну даєш?! Забув, що бог трійцю любить!

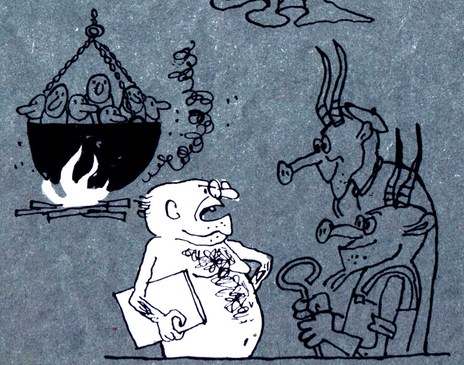

Вельможенко: — Мене в спільний казан?!! Ви—що?! Тільки в персональний!

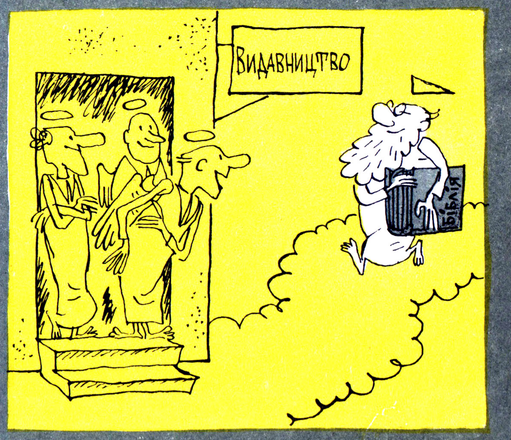

— А він од скромності не помре: написав одну книжку і вік її перевидає.

Мал. К. ЗАРУБИ

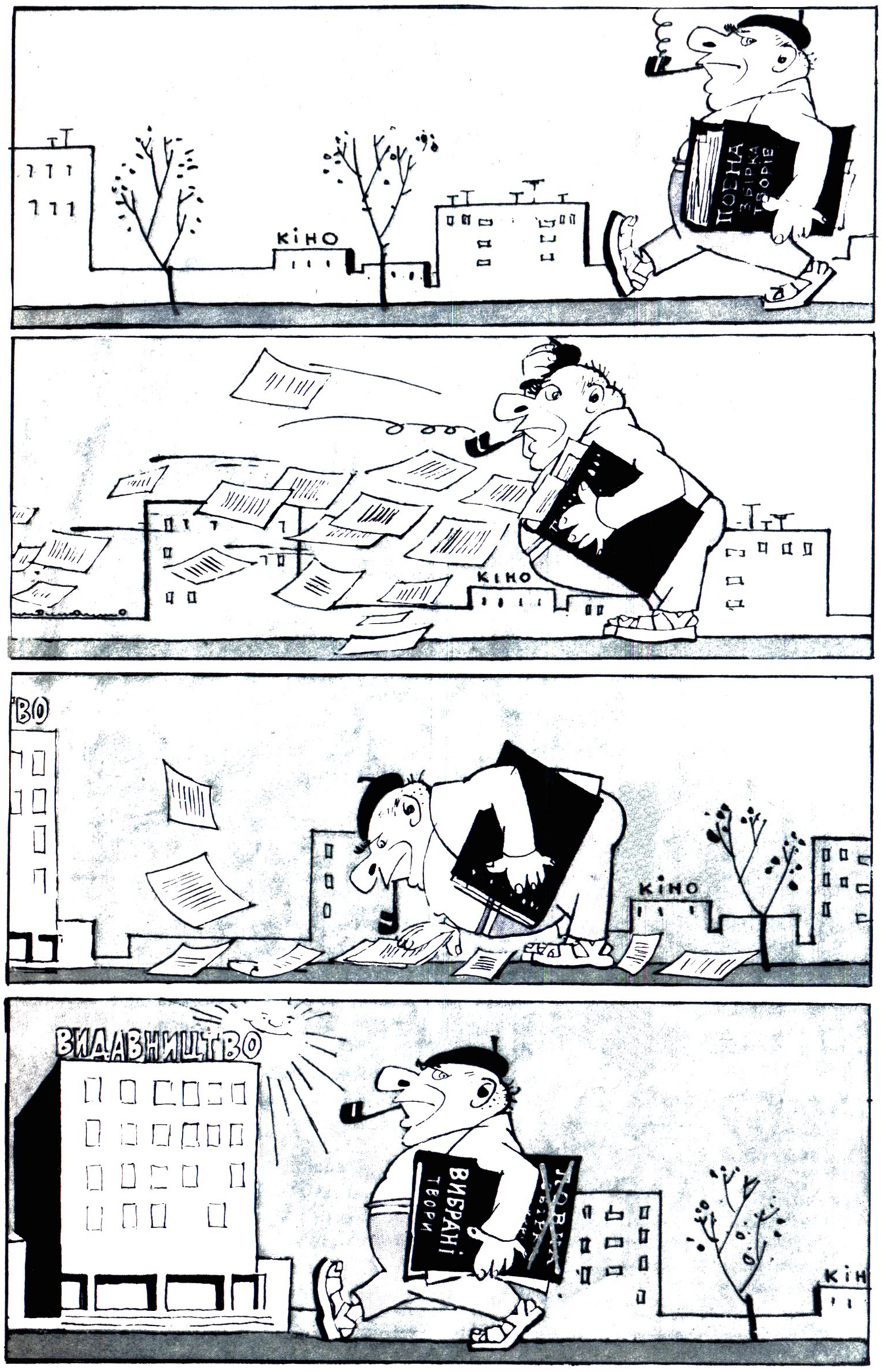

Пригода з одним письменником.

●

МІНЛИВІСТЬ ФОРТУНИ

В історії людства ще збереглася згадка про ті щасливі часи, коли Іванові Григоровичу, як працівнику, ціни не було.

Це було в безжурні дні перебування Івана Григоровича Фортуни на посаді експедитора колгоспу ім. Кірова, Первомайського району, Миколаївської області.

З часом ціна визначилася. Сталося це тоді, коли виявилося, що до рук експедитора прилипло 3720 карбованців колгоспних грошей.

Довелося колгоспові розпрощатися з Іваном Григоровичем Фортуною. Повернувся Фортуна до колгоспу спиною і взяв курс на Кам'яномостівське сільське споживче товариство. Там його гостинно зустрів голова ССТ т. Шевчук.

— Три тисячі, кажеш?.. Новими? — спитав він.

— Три тисячі сімсот двадцять, — уточнив Фортуна. — Новенькими.

— Ну, то — дурниці!

І призначив Івана Григоровича завідуючим магазином в селищі Петрівці.

— Тільки ж гляди мені... — на всяк випадок попередив його голова ССТ.

Фортуна дивиться. Приглядається, де що погано лежить.

Але й люди теж не дрімають. Люди побачили, з ким діло мають, і вдарили на сполох.

І голова Первомайської райспоживспілки т. Ожаренков — треба йому віддати належне — швидко реагував на тривожний сигнал: розпорядився, щоб сільську кооперацію увільнили від Фортуни.

Таке розпорядження голова райспоживспілки дав С. А. Шевчуку — голові Кам'яномостівського ССТ. А за цим головою Фортуна якраз і почуває себе, як за кам'яною стіною.

— Такого працівника звільнити?! — знизав плечима С. А. Шевчук. — Та йому ж ціни нема!..

Це тепер — нема. А пізніше — можливо й визначиться. Коли стане ясно, скільки грошей прилипло до його рук.

ПАЙОВИКИ.

Площа лисини

Марко Захарович Отченашенко сидів у перукарні і злостився на перукаря за те, що так старанно підстригав щокатого школярика. На батька цього шибеника, що не повів своє чадо до дитячої перукарні, а захотів два зайці вбити: сам тільки що голився і дитину його стрижуть.

«Кожен вигоди шукає, а ти нидій годинами в черзі. Де б свіжим повітрям подихав, а тут нюхай оцей паршивий одеколон, угроблюй здоров'я».

Як нещастя, то й недоля!

Хлопець, за яким Марко Захарович зайняв чергу, прийшов вчасно. «Завжди і всюди запізнюється, а тут чорти його принесли». Парубка цього він бачив уперше, проте був переконаний, що той вмістилище всіх вад і пороків.

Та коли парубок зняв шапку, Марко Захарович аж застогнав: Така кучма густа і довга, що її треба годину стригти. Коли б перукар поламав у тій тайзі хоч зо два гребінці, може, полегшало б. А то ж ні. Любовно погладив копицю, спитав:

— Помити?

У Марка Захаровича стиснулося серце. «Обмити бензином та обсмалити. Чекай тепер, доки упорається. Я б раз-два і звільнив крісло».

Отченашенко уявив собі вузенький віночок волосся, що залишився на його голові. Серце занило. І тут обман! Утиск і нерівність!

Нило і боліло серце весь час, доки перукар стриг парубка.

Дочекався нарешті своєї черги і спитав недбалим тоном, чи радий перукар, що так мало роботи коло його, Отченашенкової, лисини.

— Байдуже, — відповів перукар. — Один трапиться з густим чубом, другий — з лисиною. З одним возишся довше, з другим, як з вами, — раз-два... Так на так і виходить...

«Ач, паразит, — подумав Отченашенко. — Йому так на так. А клієнтові трудящому? Той заплатив за стрижку кучми. А я за що маю платити таку ж суму?»

— А скажіть, — запитав Отченашенко, — у вас не існує шкали оплати за ступенем волосатості, то пак обволосіння голови?

Перукар вирячив очі і замотав головою, наче відганяв дрімоту.

А Марко Захарович мстиво подумав: «Ну, добре ж».

Напарфумований, виголений, рожевий, але лихий і схвильований, прийшов додому. Знайшов стару рахівницю, клацав і доклацався до сумних висновків.

Протягом року разів з десять підстригався? — Підстригався! Волосся ж у нього на голові лишилося одна четверта частина? — Одна четверта! Значить, можна вважати, що два з половиною раза з десяти платив дурно? — Дурно!

Якщо ж порахувати, що в стадії лисини голова перебуває вже п'ятнадцять років, то виходить, що платив за тих чубатих нахаб, власне, за додатковий час, затрачений на стрижку чубатих, щонайменше сто раз!

— Виключи телевізор! — крикнув до дружини. — Хоч на електроенергії треба заощаджувати!

На другий день Отченашенко перестрів у дворі сусіда — вчителя математики. Сусід вислухав його уважно і сказав:

— Теоретично цілком можливо облічити площу волосяного покриву голови кожної людини. Кількість волосин і площу лисини — теж. Але практично це нікому не потрібно! — По цій мові зняв капелюха, блиснув лисиною, попрощався і пішов.

«Учений, а дурень», — подумав Отченашенко.

Скільки таких лисих стрижуть у Києві? А в усій республіці?.. Це ж обман лисих трудящих, пенсіонерів. За рахунок лисих наживаються... Хто саме наживається, не міг дібрати слова... Написав у міськраду заяву, в досить-таки енергійних виразах вимагав пільг для лисих у питанні користування послугами перукарів. Волаючи, пропонував: «створити спеціальну комісію для вивчення ступеня облисіння населення з тим, щоб припинити вакханалію в галузі оплати за перукарські послуги».

Закінчив так: «Прошу місцевим органам не пересилати, так як у райраді більшість мають густий чуб і кровно зацікавлені, щоб за них і їм подібних платили такі чесні трудівники, як я. Прізвища свого не вказую, так як я боюся помсти. Чекаю рішучих дій».

Рішучих дій не було...

Відтоді Марко Захарович значно поповнішав, прямо-таки розцвів.

Часто відвідує перукарню, дивиться у прейскурант і, не знайшовши змін, — радіє. Є постійний привід обурюватись і висловлюватися, що, мовляв, «у нас все не так». Іноді ще й знаходить однодумців.

О. РЯБУХА.

Нотатки про їхні порядки

„УДОСКОНАЛЮЮТЬ“ ЛЮДИНУ

Західноберлінське «Раціоналізаторське бюро німецького господарства» розробило проект «раціоналізації людини». Воно пропонує «функціональну робочу музику», яка на початку робочого дня та після перерви одразу ж примушує робітника працювати швидким темпом і підтримує цей темп на протязі всього робочого дня. Те, що така робота швидко виснажує людину, їх мало непокоїть. Підвищення прибутків капіталістам вона забезпечує.

Колись про німців говорили, що вони винайшли чорта. Це, звичайно, анекдот. Але пекло західноберлінські «раціоналізатори» дійсно винайти можуть.

ЗМІНА ЖАНРУ

У Сполучених Штатах збільшився попит на гумор. У політичних колах дотримуються думки, що уміння розказувати анекдоти швидше завойовує симпатії виборців, ніж ручкання з ними та цілування їхніх діточок. Для політичної кар'єри, як і раніш, перш за все потрібні гроші, але на другому місці, безумовно, стоїть запас анекдотів. Попит на цей вид літературної продукції збільшився в десятки разів. У Нью-Йорку виникла навіть фірма «Фехтнер, Левіс та компанія», що постачає політичним і громадським діячам старі анекдоти по ціні два долари за сторінку машинопису. Якщо на сторінку додається два свіжих анекдоти, вона коштує вже десять доларів.

Видно, казки про народний капіталізм на виборців тепер уже не так впливають, то й довелося змінити жанр — переключитися на анекдоти.

Анекдот, та й годі!

ТОРГІВЛЯ КРИКОМ

Колись власники всесвітньовідомих чікагських скотобоєнь хвалилися, що, переробляючи свиней, вони використовують геть усе, за винятком лише поросячого вереску. Зараз американські бізнесмени навчилися використовувати і вереск.

На одному судовому процесі в Голлівуді виявилося, що зубний лікар Мортімер Роуланд навмисно вириває зуби у не дуже забезпечених пацієнтів так, що вони несамовито кричали від болю. Ці крики нещасних лікар записував на магнітофонну стрічку і продавав для різних інсценувань телевізійним компаніям та кіностудіям.

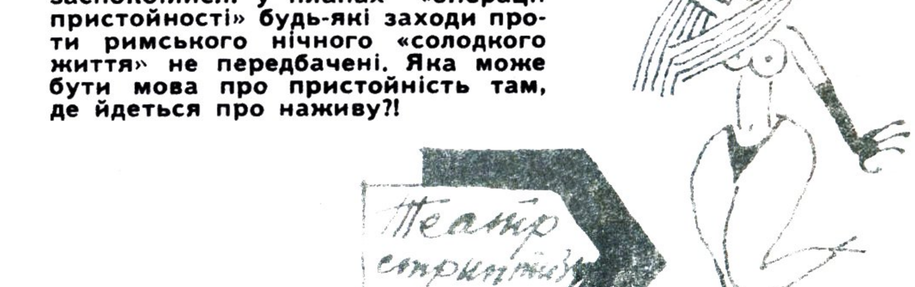

ДЕЩО ПРО ПРИСТОЙНІСТЬ

Римські поліцаї беруться до вельми важливої операції. Ні, йдеться не про рішучі заходи проти злочинців, контрабандистів, продавців наркотиків. Пильне око римських охоронців порядку спрямоване тепер на інше. Справа, до якої вони так ретельно готуються, називається «операція пристойності».

Віднині римська поліція оголошує рішучу війну: а) занадто глибоким дамським декольте, б) занадто коротким штаням, так званим шортам, якими хизуються деякі дами, в) обіймам під час прогулянок вулицями італійської столиці тощо.

Готуючись до цієї операції, римські поліцаї наловчились визначати, так би мовити, на око, чи не занадто глибоке декольте і чи не занадто короткі шорти. Вони також дістали точні інструкції відносно того, що саме вважати за справжні обійми.

Власники різних нічних кабаре, театрів так званого стриптизу та інших подібних веселеньких закладів, якими рясніє Рим, спочатку було наполохались. Але швидко заспокоїлися: у планах «операції пристойності» будь-які заходи проти римського нічного «солодкого життя» не передбачені. Яка може бути мова про пристойність там, де йдеться про наживу?!

ВИПРАВИВ ПОМИЛКУ

Під час турне по Сполучених Штатах боннського міністра економіки Курта Шмюкера запросили прочитати лекцію для студентів і викладачів Вищої дипломатичної школи. Все було ніби гаразд. Але у вестибюлі тієї школи боннський посланець мало не остовпів — велика афіша сповіщала, що з лекцією виступить міністр економіки... Німецької Демократичної Республіки...

Потім декан якогось факультету школи, представляючи аудиторії високого боннського лектора, повторив ту помилку і також назвав пана Шмюкера міністром Німецької Демократичної Республіки...

Це вже загрожувало великим дипломатичним скандалом. Довелося втрутитися самому ректорові. Він пояснив, що трапилася прикра помилка, оскільки пан Шмюкер нічого спільного з Німецькою Демократичною Республікою немає, та й самої такої республіки нема.

Курт Шмюкер трохи заспокоївся. Але перед тим, як почати свою лекцію, вирішив внести певну ясність у цю прикру історію. Боннський міністр, маючи на увазі, звичайно, ФРГ, розтлумачив майбутнім американським дипломатам та їхнім викладачам, що «існує лише одна німецька держава, в офіціальній назві якої немає й не може бути слова «демократична»...

Це вже було, як кажуть, ясніше ясного! Тут нічого додати!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

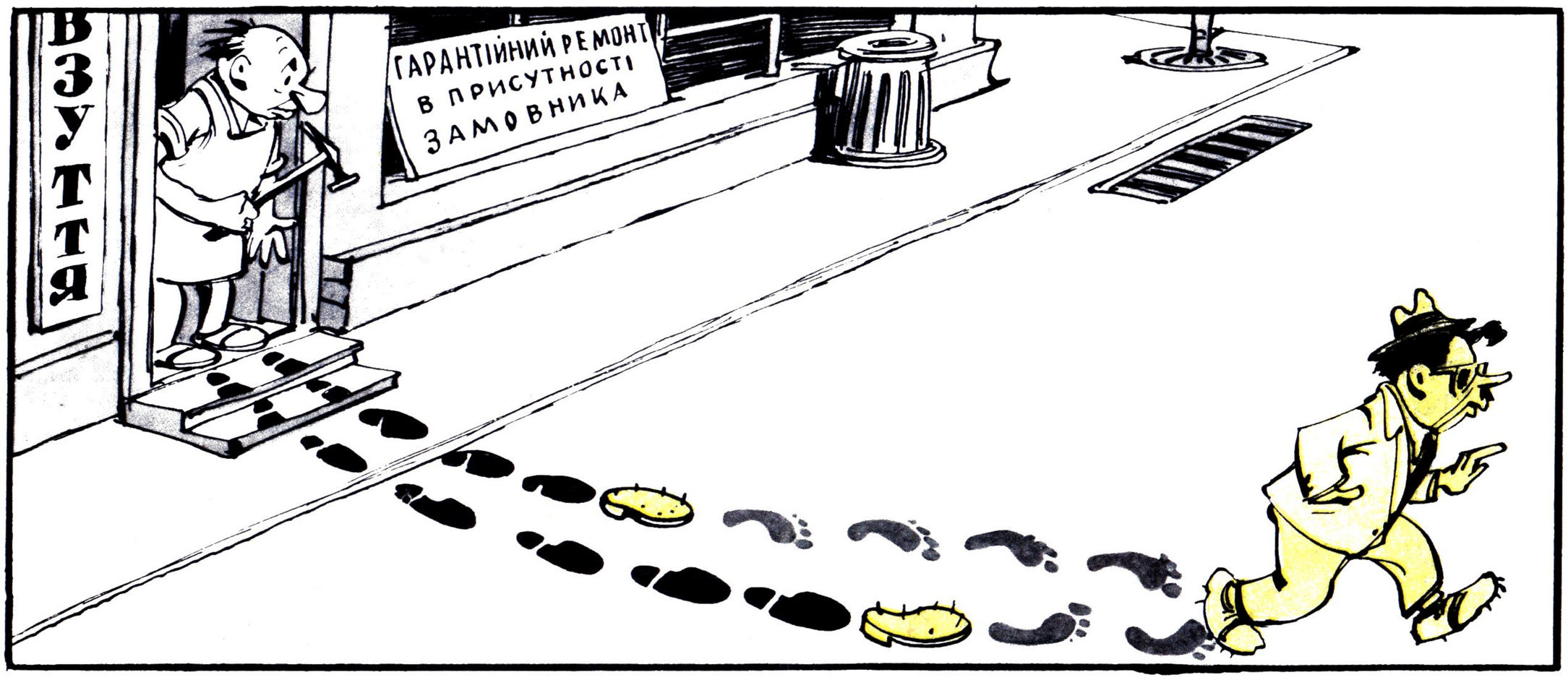

Без слів.

Вінегрет з перцем

Мал. Л. БОЙКА

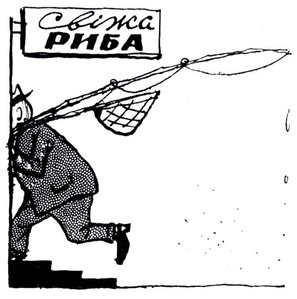

Без слів.

Мал. Л. КАПЛАНА

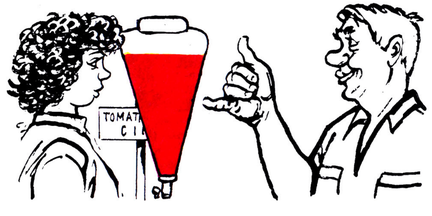

За звичкою.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

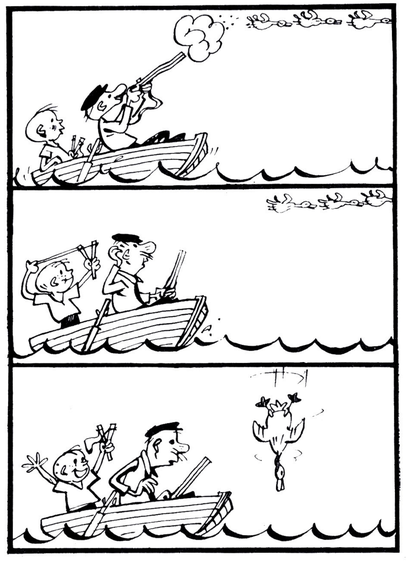

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Альпініст заблудився.

Мал. Л. КАПЛАНА

Виправдався.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Їй-богу, я не вас хотів...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Мешканці села Заріччя (Попільнянський район) написали нам про зловживання лісника Вечері.

Начальник Житомирського облуправління лісового господарства та лісозаготівель т. Ковтонюк повідомив редакцію, що листа було перевірено на місці за участю авторів листа. Факти зловживання лісника Вечері підтвердились. Після перевірки його знято з роботи і притягнуто до матеріальної відповідальності.

★ З колгоспу «Комсомольська правда» (Новоселицький район) надійшов лист. У ньому колгоспники писали про зловживання бригадира садово-городньої бригади Паскаля та про те, що гр-ка Лотоцька Д. М. невідомо на які кошти збудувала собі величезного будинка.

Як повідомив редакцію заступник начальника Чернівецького облуправління виробництва та заготівель сільськогосподарських продуктів т. Грузман, ці факти при перевірці ствердились. Паскаля з роботи знято. А справу Лотоцької передано слідчим органам.

★ Колгоспники села Мильне (Тернопільщина) поскаржилися Перцю на те, що в їхньому селі ще в 1962 році почали будувати міст-ток, але кінця-краю тому будівництву і досі не видно.

Голова Збірівського райвиконкому т. Зима написав нам, що будівництво містка вже завершується.

★ Керівники Криворізької ветеринарно-бактеріологічної лабораторії (Дніпропетровщина) додумалися до того, що збудували огорожу і закрили прохід до електродолікарні, до якої треба ходити через подвір'я ветбакалабораторії. Про це написали до редакції хворі, що лікуються в електроводолікарні.

Після втручання в цю справу Перця прохід до лікарні відкрито.

Народні усмішки

УЖЕ ДУМАЛА...

Чоловік лежить на ліжку, помирає і каже до жінки:

— Як умру, Настуньо, то вийди за Михайла. Він чесний і роботящий чоловік.

— Та я вже про це думала, — каже жінка.

ЧИ ГЛИБОКА РІЧКА

— Мамо, а ця річка глибока? — питає син.

— Дуже глибока, дитино, — каже мати.

— А чого ж вода сягає гусці тільки до животика? — каже син.

ТОЧНИЙ ДІАГНОЗ

До лікаря прийшов хворий і каже:

— Ой лікарю! Я дуже погано почуваю себе. Щось мені в грудях тисне, голова ходором ходить, шлунок не в порядку, а з серцем уже давно щось діється. Крім цього, ревматизм мучить мене і вночі спати не дає.

— Досить, досить! — перебиває його лікар.— Якщо ви те все витримуєте, то ви маєте кінське здоров'я.

Надіслав Я. П. БІРАКОВСЬКИЙ

ЙОГО МАРКА

Один чоловік зайшов у продовольчий магазин і попросив продавця:

— Дайте мені пачку какао «Наша марка».

— Платіть карбованець! — відповів продавець.

Подумав чоловік і каже:

— Ваша марка коштує всього дві копійки, через те, мабуть, ви і не дорожите нею.

— А чому?! — звів брови здивований продавець.

— Тому, що я брав таке ж какао в сусіднього магазині, то платив всього дев'яносто вісім копійок, — відповів чоловік.

Повідомила Р. ЧЕРНЕЦЬ
з с. Троїцьке, Любашівського району.

СПРИТНИЙ «ЗАПОРОЖЕЦЬ»

Їхав один чоловік «Волгою». Спідометр показував швидкість 60 км. на годину.

— От мчу, — думає шофер, — нікому не догнати.

Та обернувшись, він аж підскочив — позаду, не відстаючи і на крок, мчав «Запорожець». Ось тобі і на! Збільшив швидкість: 80 км... 90... 100... 110 км. Але той і не думає відставати.

На перехрестку, коли шофер змушений був зменшити швидкість, він почув сирену.

— Невже вирішив посміятись і хоче обігнати? — майнула думка. Але ні, не обганяє. А сирена не затихає.

— Може, щось має до мене?

Він зупинився і чекає. Коли підбігає водій «Запорожця» і каже:

— Почекай, я відчеплюся, бо мені наліво!

Записав В. РОМАНЧЕНКО
з м. Дніпропетровська.

ВИПРАВИВСЯ

— Діду, дайте вашої сокири, я дров наколю, а то наша тупа-тупа.

— Бери, тільки на тій колоді, що ти цвяхів набив, не рубай.

— Добре, діду.

А коли приніс хлопець сокиру, вона була, як пилка.

— Що ти зробив, я ж тобі казав, не рубай на колоді з цвяхами!

— А я, діду, на тій колоді не рубав, я рубав на камені, що коло хати лежить.

Повідомив І. О. ЛЮШНЕНКО
з села Великий Луг, Н.-Волинського району, Житомирської області.

PENGUIN2197

ДИВНА ШТУКА НАУКА

«УРАХОВУЮЧИ ЦІННІСТЬ...»

Старший науковий співробітник Інституту землеробства і тваринництва західних районів УРСР т. Візельман написав книгу. Наукову, звичайно.

Крім цього, т. Візельман проявив себе і в епістолярному жанрі — написав листа на ім'я начальника відділу книжкової торгівлі Ровенської облспоживспілки. А в тому листі т. Візельман скромно пише:

«Ураховуючи цінність моєї книги, прошу Вас дати замовлення на 1500 примірників. Для поширення книги готов частину гонорару віддати на користь відділу книжкової торгівлі».

Як бачите, наука — не тільки дивна, а й хитра і дуже тонка штука.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Колгоспна череда артілі «Вільне життя» знищила в пришляховій зеленій зоні Борщівської шляхової експлуатаційної дільниці № 680 кілька сот молодих посадок. Про це ми писали ще в № 2 Перця. Правління артілі зобов'язалося посадити замість знищених нові деревця.

Ждали шляховики, ждали, коли ж правління своє зобов'язання виконає, та так і не діждалися. І потягли шляховики правління до Народного суду. А там справу вирішили швидко: стягли з артілі заподіяні збитки. Шкода тільки, що 585 карбованців. Треба було б утричі більшу суму стягти, щоб не кидали слів на вітер.

Чудеса в решеті

Так було „нанесение" чи не було „нанесения"?

С. ДЬЯКОВЦІ, КАЛИНОВСКОГО РАЙОНА, БИГДАЮ Ефиму Григорьевичу

Ваша жалоба об избиении Вас Зарембовским прокуратурой района проверена.

Факт нанесения Вам побоев ЗАРЕМБОВСКИМ не подтвердился, однако, чтобы не допустить впредь нанесения Вам побоев, гр. ЗАРЕМБОВСКИЙ предупрежден об уголовной ответственности за нанесение Вам побоев и дал обязательство, что нападать на Вас не будет.

ПРОКУРОР КАЛИНОВСКОГО РАЙОНА, МЛАДШИЙ СОВЕТНИК ЮСТИЦИИ И. ТЕМЧЕНКО

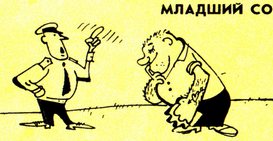

«АХТИРСЬКІ» ГРАМОТІЇ

Не так давно без будь-яких причин охтирська зональна газета «Прапор перемоги» та сумська обласна газета «Ленінська правда», перейменували споконвічну Охтирку на Ахтирку та так досі і пишуть.

Ми з нетерпінням ждатимем тепер,
Коли сумська й охтирська преса
Писатимуть Астрог, Астер,
Апішня, Авруч і Адеса.

ЩО ЗА ДИВО?

На станції Градина-Публика, Львівської залізниці, ось уже понад два роки стоїть кувально-штампувальний прес марки 2500-ЗТМЛ, який прибув з Воронежа на адресу Чернівецького інструментального заводу.

Що за диво — до нового преса
Щось ніхто не має інтересу?..
Може, ждуть господарі навмисне,
Доки прес їм на мозоль натисне.

К. ЮР.

1+1=1

Тут учень першого класу вигукне:

— Помилка! Двійку треба ставити за таку арифметику!

Ні, хлопчику любий, за таке рішення задачі дядям з Міністерства будівництва УРСР та з Міністерства фінансів УРСР варто було б не двійку, а п'ятірку поставити. Але, на жаль, вони цієї п'ятірки поки що не заслужили.

Умова задачі ось яка.

Є в Полтаві по Шкільному провулку №4 трест «Полтавпромбуд», і є у Полтаві у тому ж таки будинку №4 по Шкільному провулку трест «Полтавспецбуд».

Обидва вони підпорядковані «Головхарківбуду», обидва виконують однаковісінькуроботу.

Проте є між ними й істотна різниця. Якщо в першому тресті 37 штатних одиниць з річним фондом зарплати 60480 карбованців, то в другому 36 штатних одиниць з фондом зарплати 52800 карбованців.

Питання: яку економію державі дасть злиття цих абсолютно паралельних трестів?

К. ДІДЕНКО.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 16 (531) (на украинском языке). Підписано до друку 3. VIII. 1964 р. Папір 70×108¹/₁₆=0.75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 06306 Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 03671. Тираж 450.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Ціна 10 коп.

Індекс 74393

з одного корита

Мал. БЕ-ША